

Duces cum cohortibus Regis Achab. An autem fuerit violentia facta immediate a Deo, vel Dæmonis ministerio, ut in aliis accidit animabus, in dubio relinquitur. *Molin.* 51.

Quando hæ violentiæ etiam impuræ veniunt sine mentis offuscatione, tum anima potest se unire Deo, et reipsa semper magis unitur. *Molin.* 52.

Ad cognoscendum in praxi, an aliqua operatio in aliis personis fuerit violenta, regula, quam ea de re habeo, non solum est quod protestentur hæ animæ se non consensisse, vel quod non possint jurare se consensisse, ac quod videamus, esse animas, quæ profectum faciunt in via interna; sed præsertim me dirigo lumine quodam actuali, et quod superius est cognitione humana ac theologica, quo cognosco certo, cum interna securitate, operationem ejusmodi esse violentam: et hoc lumen certus sum venire a Deo; quia mihi venit conjunctum cum securitate quod veniat a Deo, neque mihi vel umbram dubii in contrarium relinquit, eum in modum, quo interdum accidit ut Deus, revelando rem quampiam, eodem tempore animam securam reddat, se esse qui eam revelationem facit, neque anima possit in contrarium dubitare. *Molin.* 53.

DE PROBATIONIBUS PERFECTIONIS. Ex quo traditum est Deo liberum arbitrium, cura etiam ac cogitatio animæ nostræ, non debent ulterius æstimari tentationes, nec alia fieri illis resistentia, nisi negativa, non utendo industria; et, si natura inde patitur, necesse est illam sinere pati, quia natura est. *Molin.* 17.

Derelictio non est nisi abnegatio, seu sui ipsius renuntiatio, quam Jesus Christus in Evangelio a nobis requirit, postquam externa omnia reliquerimus. Ista nostri ipsorum abnegatio non est, nisi quoad interesse proprium. Extremæ probationes, in quibus hæc abnegatio et sui ipsius derelictio exerceri debet, sunt tentationes, quibus Deus æmulator vult purgare amorem, nullum ei ostendendo perfugium, neque ullam spem quoad suum interesse proprium etiam æternum. *Camerac.* 7.

Omnia Sacrificia, quæ fieri solent ab animabus quam maxime desintressatis circa æternam beatitudinem, sunt conditionalia... Sed hoc sacrificium non potest esse absolutum in statu ordinario: in uno extremarum probationum casu, hoc sacrificium fit aliquo modo absolutum. *Camerac.* 8.

In extremis probationibus potest animæ invincibiliter persuasum esse persuasione reflexa, et quæ non est intimus conscientiæ fundus, se juste reprobam esse a Deo. *Camerac.* 9.

Tunc anima divisa a semetipsa expirat cum Christo in cruce dicens: *Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* In hac involuntaria impressione desperationis conficit sacrificium absolutum sui interesse proprii quoad æternitatem. *Camerac.* 10.

Director tunc potest huic animæ permittere, ut simpliciter acquiescat jacitæ sui proprii interesse et justæ condemnationi quam sibi a Deo indictam credit. *Camerac.* 12.

P. P. 80. Regula 1^a. quæ statuit universe et indiscriminatim *statum Regularem aut Monasticum natura sua componi non posse cum animarum cura, cumque vite pastoralis muneribus, nec adeo in partem venire posse ecclesiasticæ Hierarchiæ, quin ex adverso pugnet cum ipsiusmet vite Monasticæ principiis;* — Falsa, perniciose, in sanctissimos Ecclesiæ Patres et Præsules, qui regularis vite instituta cum Clericalis Ordinis muneribus consociarunt,

injuriola, pio, vetusto, probato Ecclesiæ mori, Summorumque Pontificum sanctionibus contraria: *Quasi Monachi quos morum gravitas, et vitæ ac fidei institutio sancta commendat, non rite, nec modo sine Religionis offensione, sed et cum multa utilitate Ecclesiæ Clericorum Officiis aggregentur.* — Ex. S. Siricio Epist. Decr. ad Himerium Tarracon. c. 13.

P. P. 81. Item in eo quod subjungit, sanctos Thomam et Bonaventuram sic in tuendis adversus summōs homines Mendicantium institutis versatos esse, ut in eorum defensionibus minor æstus, accuratio major desideranda fuisset, — Scandalosa, in sanctissimos Doctores injuriola, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

P. P. 82. Regula 2^a. *Multiplicationem Ordinum ac diversitatem naturaliter inferre perturbationem et confusionem;* — Item in eo quod præmittit. § 4. *Regularium Fundatores, qui post Monastica Instituta prodierunt, Ordines superaddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus, nihil aliud effecisse, quam primariam mali causam magis magisque dilatare;* — Intellecta de Ordinibus et institutis a Sancta Sede probatis, quasi distincta piorum munerum varietas, quibus distincti Ordines addicti sunt, natura sua perturbationem et confusionem parere debeat; — Falsa, calumniosa, in sanctos Fundatores, eorumque Fideles Alumnos, tum et in ipsos Summos Pontifices injuriola.

P. P. 83. Regula 3^a. qua, postquam præmisit *parvum Corpus degens intra civilem societatem, quin fere sit pars ejusdem, parvamque monarchiam figit in statu semper esse periculosum,* subiinde hoc nomine criminatur privata Monasteria, communis instituti vinculo sub uno præsertim capite consociata, velut speciales totidem monarchias civili reipublicæ periculosas et noxias; — Falsa, temeraria, Regularibus Institutis a Sancta Sede ad Religionis profectum approbatis injuriola, favens hæreticorum in eadem Instituta insectationibus et calumniis.

P. P. 84. De systemate seu ordinationum complexione ducta ex allatis regulis, et octo sequentibus articulis comprehensa, pro Reformatione Regularium: Art. 1. *De uno duntaxat Ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda præ cæteris Regula sancti Benedicti, cum ob sui præstantiam, tum ob præclara illius Ordinis merita; sic tamen ut in his, quæ forte occurrerent temporum conditioni minus congrua, instituta vitæ ratio apud Portum-Regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrudere conveniat.* — 2. *Ne compotes fiant ecclesiasticæ Hierarchiæ, qui se huic Ordini adjunxerint, nec ad sacros Ordines promoveantur, præterquam ad summum unum, vel duo, initiandi tanquam Curati vel Capellani Monasterii, reliquis in simplici laicorum ordine remanentibus.* — 3. *Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monasterium, idque extra mœnia Civilatis in locis abditioribus et remotioribus collocandum.* — 4. *Inter occupationes vite monasticæ, pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore psalmodiæ impendendo, aut etiam, si cui libuerit, litterarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimia ejus prolixitas parit præcipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus auctæ sunt psalmodiæ, orationes, preces, tantumdem peræqua proportione omni tempore imminutus fervor est, sanctitasque Regularium.* — 5. *Nulla foret admittenda distinctio Monachos inter sive Choro sive Ministeriis addictos; inequalitas isthæc gravissimas omni tempore lites excitavit ac discordias, et a Communitatibus Regula-*

rium spiritum caritatis expulit. — 6. *Votum perpetuæ stabilitatis nunquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi qui tamen Ecclesie consolatio et Christianismi ornamentum extiterunt. Vota Castitatis, Paupertatis et Obedientiæ non admittentur instar communis et stabilis regulæ. Si quis ea vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium et veniam ab Episcopo postulabit, qui tamen nunquam permittet ut perpetua sint nec anni fines excedant. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.* — 7. *Omnem Episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate; ad ipsum pertinebit Monachos admittere et expellere, semper tamen accepto Contubernium consilio.* — 8. *Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monasterium admitti etiam possent, modo in silentio et solitudine propriæ sanctificationi vacare cuperent; quo casu dispensationi locus fieret in generali Regula num. 2. statuta, sic tamen ne vitæ institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plusquam una aut ad summum duæ in diem Missæ celebrentur, satisque cæteris Sacerdotibus esse debeat una cum Communitate concelebrare.* — Item pro Reformatione Monialium: *Vota perpetua usque ad annum 40 aut 45 non admittenda. Moniales solidis exercitationibus, speciatim labori addicende; a carnali spiritualitate, qua pleræque distinentur; avocandæ, expendendum, utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret Monasterium in Civitate relinqui.* — Systema vigentis atque jam antiquitus probatæ ac receptæ disciplinæ subversivum, perniciosum, constitutionibus Apostolicis, et plurium Conciliorum etiam generalium, tum speciatim Tridentini Sanctionibus oppositum et injuriosum, favens hæreticorum in Monastica Vota et Regularia instituta, stabiliiori consiliorum evangelicorum professioni addicta, conviciis et calumniis.

PARS III. EJUSQUE SUPPLEMENTUM.

DE INCARNATIONE.

DE OPERIBUS CHRISTI. Opera justitiæ et temperantiæ, quæ Christus fecit, ex dignitatis personæ operantis non traxerunt majorem valorem. *Bai.* 19.

Inferior Christi pars in cruce non communicavit superiori involuntarias perturbaciones. *Camerac.* 13.

DE MORTE CHRISTI. Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo, non pro solis electis, sed pro omnibus et solis fidelibus. *Alex. VIII. B. 4.*

Jesus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine Primogenitos, id est, electos, de manu Angeli exterminatoris. *Quesn.* 32.

P. P. 71. Propositio quæ asserit adorare directe Humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem, fore semper honorem divinum datum creaturæ; — Quatenus per hoc verbum directe intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua Humanitas ipsaque caro vivifica Christi adoratur, non quidem propter se et tanquam nuda caro, sed prout unita Divinæ, foret honor divinus impertitus creaturæ, et non potius una eademque adoratio, qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur ex Concil. C. P. Gen. V. Can. 9. — Falsa, captiosa, pio ac debito cultui Humanitati Christi a Fidelibus præstito ac præstando detrahens, et injuriosa.

P. P. 72. Doctrina quæ devotionem erga sacratissimum Cor Jesu rejicit

inter devotiones quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas; — Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata; — Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

P. P. 63. Item in eâ quod cultores Cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant sanctissimam Carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam Humanitatem totam, cum separatione aut præcisione a Divinitate adorari non posse cultu patriæ; — Quasi Fideles Cor Jesu adorarent cum separatione, vel præcisione a Divinitate, dum illud adorant, ut est Cor Jesu, Cor nempe Personæ Verbi cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exsanguis Corpus Christi in triduo mortis sine separatione aut præcisione a Divinitate adorabile fuit in sepulchro; — Captiosa, in Fideles Cordis Christi cultores injuriosa.

DE MATRE CHRISTI. Oblatio in templo, quæ fiebat a B. V. Maria in die purificationis suæ per duos pullos columbarum, unum in holocaustum et alterum pro peccatis, sufficienter testatur, quod indiguerit purificatione, et quod Filius, qui offerebatur, etiam macula Matris maculatus esset secundum verba legis. *Alex. VIII. B. 24.*

Laus, quæ defertur Mariæ ut Mariæ, vana est. *Alex. VIII. B. 26.*

DE USU IMAGINUM. Dei Patris simulacrum nefas est Christiano in templo collocare. *Alex. VIII. B. 25.*

P. P. 69. Præscriptio, quæ generaliter et indistincte inter Imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem præbentes, notat Imagines Trinitatis incomprehensibilis, — Propter sui generalitatem, temeraria ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria; quasi nullæ extant Imagines sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ ac tuto permittendæ. — Ex Brevi Sollicitudini nostræ. *Bened. XIV. an. 1745.*

P. P. 70. Item doctrina et præscriptio generatim reprobandans omnem specialem cultum quem alicui speciatim Imagini solent Fideles impendere, et ad ipsam potius quam ad aliam confugere; — Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum et illi Providentiæ ordini injuriosa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.* — Ex S. Aug., Ep. 78, Clero, Senioribus, et universæ Plebi Ecclesiæ Hipponensis.

P. P. 71. Item quæ vetat ne Imagines, præsertim B. Virginis, ullis titulis distinguantur, præterquam denominationibus quæ sint analogæ Mysteriis de quibus in sacra Scriptura expressa fit mentio; — Quasi nec adscribi possent Imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat et commendat; — Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi præsertim Virgini debitæ injuriosa.

P. P. 72. Item quæ velut abusum extirpari vult morem quo velatæ asservantur certæ Imagines; — Temeraria, frequentato in Ecclesia et ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

DE SACRAMENTIS.

DE EORUM EFFECTU. Unde, in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis absolutione proprie reatus peccati duntaxat tollitur, et ministerium Sacerdotum solum liberat a reatu. *Bai.* 57.

DE ILLORUM ADMINISTRATIONE. Non est illicitum in Sacramentis conficiendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, nisi id velet lex, conventio, aut periculum gravis damni incurrendi. Hinc sententia probabili tantum utendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis aut Episcopalis. *Innoc. XI. A. 1.*

Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi. *Innoc. XI. A. 1.*

DE ILLORUM USU. Frequens confessio et communio etiam, in his qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis. *Innoc. XI. A. 36.*

P. P. 27. Deliberatio Synodi, qua prætextu adhæSIONIS ad antiquos Canones, in casu dubii Baptismatis, propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione; — Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria.

DE BAPTISMO.

DE FORMA BAPTISMI. Valuit aliquando Baptismus sub hac forma collatus: *In nomine Patris etc.* prætermissis illis: *Ego te baptizo.* *Alex. VIII. B. 27.*

DE EFFECTU BAPTISMI. Primus effectus gratiæ baptismalis est facere ut moriamur peccato adeo, ut spiritus, cor, sensus non habeant plus vitæ pro peccato, quam homo mortuus habeat pro rebus mundi. *Quesn. 43.*

Baptizatus adhuc est sub lege, sicut Judæus, si legem non adimpleat, aut adimpleat ex solo timore. *Quesn. 63.*

DE INTENTIONE BAPTIZANTIS. Valet Baptismus collatus a Ministro, qui omnem ritum externum formamque baptizandi observat, intus verò in corde suo apud se resolvit: Non intendo quod facit Ecclesia. *Alex. VIII. B. 28.*

DE EUCHARISTIA.

DE COMMUNIONE. Nec ante nec post communionem alia opus est præparatione aut gratiarum actione (pro animabus hisce internis), quam ut se teneant in solita resignatione passiva, quia in hac invenitur amor, qui supplet modo perfectiori quam omnes alii virtutum actus, qui fieri possunt et fiunt in via ordinaria. Et si in hac occasione communionis accidant motus humiliationis, petitionis aut gratiarum actionis, reprimi debent, quoties non cognoscuntur esse speciales Dei impulsus; aliter enim sunt impulsus naturæ nondum mortuæ. *Molin. 32.*

Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad Communionem percipiendam præterdunt, antequam condignam de delictis suis poenitentiam egerint. *Alex. VIII. B. 22.*

Similiter arcendi sunt a Sacra Communionem, quibus nondum inest amor Dei purissimus et omnis mixtionis expers. *Alex. VIII. B. 23.*

DE SACRIFICIO MISSÆ. Sacrificium Missæ non alia ratione est sacrificium, quam generali illa, qua omne opus, quod fit, ut sancta societate homo Deo inhæreat. *Bai. 43.*

Quartus decimus gradus conversionis peccatoris est, quod, cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi Sacrificio Ecclesiæ. *Quesn. 89.*

P. P. 28. Propositio Synodi, qua, postquam statuit *Victimæ participationem esse partem Sacrificii essentialem*, subjungit *non tamen se damnare ut*

illicitas Missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant licet minus perfecte de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo; — Quatenus insinuat ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo Sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus qui nec sacramentaliter, nec spiritaliter de Victima participant; et quasi damnandæ essent ut illicitæ Missa illæ, in quibus solo Sacerdote communicante, nemo adsit, qui sive sacramentaliter, sive spiritaliter communicet; — Falsa, erronea, de hæresi suspecta, eamque sapiens.

P. P. 29. Doctrina Synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu Consecrationis, — remotis quæstionibus scholasticis circa modum quo Christus est in Eucharistia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post Consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus; 2. Tunc omnem Panis et Vini substantiam cessare, solis remanentibus speciebus, — prorsus omittit ullam mentionem facere transsubstantiationis, seu conversionis totius substantiæ Panis in Corpus et totius substantiæ Vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, et quæ in solemnî Fidei professione continetur; — Quatenus per inconsultam istiusmodi, suspiciosamque omissionem, notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratæ ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica; — Perniciosa, derogans expositioni veritatis catholicæ circa dogma transsubstantiationis, favens hæreticis.

P. P. 30. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis;* — dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; imo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, et secundum mensuram quæ ipsi placet;* Unde et consequenter traducit velut falsam, opinionem invecam in populum, quod *illi, qui eleemosynam ministrant Sacerdoti sub conditione quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant;* — Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem et orationem, specialis ipsa oblatio seu applicatio Sacrificii, quæ fit a Sacerdote, non magis prosit, cæteris paribus, illis, pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat ac præcipit Ecclesia, speciatim a Pastoribus pro suis ovibus, quod velut ex divino præcepto descendens a sacra Tridentina Synodo diserte est expressum, Sess. 23. c. 1. de Reform. — Bened. XIV. Const. *Cum semper oblatas*, § 2. — Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

DE LINGUA, IN QUA DICITUR MISSA. Eripere simplici populo hoc solatium, jungendi vocem suam voci totius Ecclesiæ, est usus contrarius praxi Apostolicæ et intentioni Dei. *Quesn. 86.*

P. P. 66. Propositio asserens fore contra Apostolicam praxim et Dei consilia, nisi Populo faciliore via pararentur vocem suam jungendi cum voce totius

Ecclesie; — Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ, — Falsa, temeraria, ordinis pro Mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

DE DISPOSITIONE SACERDOTIS CELEBRANTIS. Mandatum Tridentini factum sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum. *Alex. VII. B. 38.*

Illam particulam, *Quamprimum*, intelligitur, cum sacerdos suo tempore confitebitur. *Alex. VII. C. 39.*

DE STIPENDIIS PRO MISSA LEG. Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post decretum Urbani VIII. *Alex. VII. C. 8.*

Post decretum Urbani, potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte stipendii sibi retenta. *Alex. VII. B. 9.*

Non est contra justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, et Sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam promissione per juramentum firmata danti stipendium, quod pro nullo alio offeram. *Alex. VII. B. 10.*

Annuum legatum pro anima relictum non durat plus quam per decem annos. *Alex. VII. C. 43.*

DE POENITENTIA.

DE VIRTUTE POENITENTIÆ. Homo debet agere tota vita poenitentiam pro peccato originali. *Alex. VIII. B. 19.*

DE SACRAMENTO POENITENTIÆ. Animabus profectis, quæ reflexionibus mori incipiunt, quin et eo, ut mortuæ sint, jam pertingunt, Deus nonnunquam impossibilem reddit confessionem, ipseque supplet tantumdem ipsis largiendo gratiæ præservantis, quantum reciperent ex Sacramento; ideoque his animabus non expedit eo casu ad Sacramentum Poenitentiae accedere, quia non possunt. *Molin. 60.*

DE EFFECTU SACRAM. POENIT. Peccator poenitens non vivificatur ministerio Sacerdotis absolventis, sed a solo Deo, qui poenitentiam suggerens et inspirans vivificat eum et resuscitat; ministerio autem Sacerdotis solum realus tollitur. *Bai. 58.*

DE MINISTRO HUIUS SACRAMENTI. Concilium Tridentinum non obligat Regulares ad obtinendas approbationes ab Episcopis, ut Secularium confessiones audire possint; neque de illius Concilii auctoritate privilegia Regularium restringi possunt; cum in Gallia receptum non sit, præterquam in decisionibus fidei, neque Bulla Pii IV. pro confirmatione illius Concilii promulgata. *Alex. VII. A. 1.*

Ubi Concilium Tridentinum est receptum, non possunt Episcopi restringere vel limitare approbationes, quas Regularibus concedunt ad confessiones audiendas, neque illas ex ulla causa revocare. Quinimo Ordinum Mendicantium Religiosi ad eas approbationes obtinendas non tenentur, et, si ab Episcopis Religiosi non approbentur, rejectio illa valet tantum ac si approbatio concessa fuisset. *Alex. VII. A. 2.*

Regulares Ordinum mendicantium semel approbati ab uno Episcopo ad

confessiones audiendas in sua Diocesi habentur approbati in aliis, nec nova Episcoporum indigent approbatione. Regulares habent potestatem absolventi a peccatis Episcopo reservatis, etiamsi ab Episcopo auctoritas indulta ipsis non fuerit. *Alex. VII. A. 3.*

Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario. *Alex. VII. B. 16.*

Confessiones apud Religiosos factæ, pleræque vel sacrilegæ sunt vel invalidæ. *Alex. VIII. B. 20.*

Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui eleemosynis communibus vivunt, de imponenda nimis levi et incongrua poenitentia seu satisfactione ob quæstum seu lucrum subsidii temporalis. *Alex. VIII. B. 21.*

DE MODO ADMINISTRANDI SACRAM. POENIT. Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia, aut institutio Ecclesie, sed ipsa Christi lex et præscriptio, natura rei idipsum quodammodo dictante. *Alex. VIII. B. 16.*

Per illam praxim mox absolventi ordo Poenitentiae est inversus. *Alex. VIII. B. 17.*

Consuetudo moderna quoad administrationem Sacramenti Poenitentiae, etiamsi eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, et multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abusu. *Alex. VIII. B. 18.*

P. P. 34. Declaratio Synodi, qua postquam præmisit ordinem poenitentiae canonice sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, sed præcipue pro dispositione ad gratiam, subdit, se in ordine illo mirabili et augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt; — Quasi per ordinem, quo sine peracto canonice poenitentiae cursu hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta; — Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesie ipsi injuriosa.

P. P. 35. Propositio his verbis concepta: si caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus caritatis, oportet ut Sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis et poenitentiae, qui fuerunt omni ætate ab Ecclesia commendati; redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem, videtur potius materiale desiderium conservandi huic Sacramento nudum nomen poenitentiae, quam medium illuminatum et aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet præcedere absolutionem: longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi poenitentias etiam post absolutionem adimplendas; si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo et magni momenti opere nostræ reconciliationis; — Quatenus innuit poenitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostræ reconciliationis, quam ut poenitentias vere sacramentales, et satisfactorias pro peccatis confessis: quasi ut vera ratio Sacramenti, non nudum nomen, servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis et poenitentiae, qui imponuntur per modum